

Arrest

nr. 350 815 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 oktober 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 oktober 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 28 september 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 303 238 van 14 maart 2024 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 29 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 4 juni 2024 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 oktober 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker op 15 oktober 2025 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2024 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene zijn verblijf in België werd enkel toegestaan omdat hij een verzoek had ingediend om internationale bescherming. Internationale bescherming werd hem niet toegekend. Betrokkene diende op 26.10.2021 dit verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde op 28.09.2023 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing op 02.11.2023. Echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) besliste finaal op 14.03.2024 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure – namelijk ongeveer twee jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart nog steeds risico te lopen dat er hem iets kan overkomen wanneer hij zou terug moeten keren naar Nigeria, ondanks de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene maakt zijn oppervlakkige verklaring niet persoonlijk en niet concreet. Een dergelijke blote bewering kunnen we niet aanvaarden als een buitengewone omstandigheid. De Belgische asielinstanties stelden vast dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging kon aantonen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zijn onwetendheden, vage en merkwaardige verklaringen en oncoherenties, ondermijnden de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De Belgische asielinstanties oordeelden tevens dat hij geen risico loopt in de deelstaat Edo State waar hij is geboren en waar hij gewoond heeft.

Betrokkene beweert dat zijn banden met België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich mee kan brengen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die kunnen staven dat zijn sociale banden zodanig hecht zouden zijn of dat er sprake zou zijn van enige vorm van afhankelijkheid dat een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België aanging, de gebruikelijke banden overstijgen, en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Nigeria uitgesloten is. Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene zijn zus, mevrouw O. J. (...), verblijft onder meer in Nigeria.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geenszins als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan worden beschouwd daar hij nooit in contact gekomen is met de Belgische ordediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt

dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit creëert geen buitengewone omstandigheid waardoor het voor betrokkene bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn geworden om nog terug te kunnen keren naar Nigeria. Dit element kan hij wel gebruiken bij zijn visumaanvraag via de ambassade.

Voor wat betreft de aangehaalde elementen van integratie, namelijk dat betrokkene sedert zijn aankomst in België zijn best doet om zich goed te integreren zowel via opleidingen als via werk, dat hij een goed sociaal netwerk heeft opgebouwd, dat verklaringen van vrienden en kennissen getuigen van zijn grote sociale waarden en zijn respect voor de normen en waarden van deze samenleving, dat hij zijn best doet om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij Nederlandse les volgt, dat hij Engels spreekt, dat hij een schoolattest voorlegt waaruit blijkt dat hij de Franse taal heeft geleerd, dat hij werkwilgig is en dat hij loonfiches en individuele rekeningen voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Dat mensen na een tijdje geïntegreerd raken in een land en mensen leren kennen, betekent niet dat ze tijdelijk niet meer terug kunnen keren naar het herkomstland. Integratie en terugkeer zijn twee verschillende processen die elkaar niet uitsluiten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen opbouwde met de Belgische gemeenschap waarin hij sinds 2021 verblijft die dermate intens zouden zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

Het is redelijk om van een vreemdeling te verlangen dat hij een verblijfsprocedure opstart via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Deze eis is gebaseerd op een logische en legitieme behoefte aan een gestructureerde en wettige immigratie, waarbij de rechten van zowel de vreemdeling als het gastland worden gerespecteerd. Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

(...)"

1.4. Op 7 oktober 2025 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 15 oktober 2025. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij zich op wettige wijze op het Belgische grondgebied mag bevinden. Mijnheer betekende op 06/05/2024 een bevel om het grondgebied te verlaten, maar hij gaf geen gevolg aan deze instructie.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen in België.

Het gezins- en familieleven : betrokkene heeft geen gezin, noch familie in België.

De gezondheidstoestand : betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen kenbaar gemaakt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig (oud) artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In het enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel is als volgt onderbouwd:

"Met betrekking tot de banden met België

In het kader van zijn aanvraag voor verblijfsmachtiging stelde verzoeker dat hij sterke banden heeft met België zodat een terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen.

In de bestreden beslissing stelde de verwerende partij dat verzoeker geen element voorgelegd zou hebben om zijn sociale banden met België aan te tonen.

Betrokkene beweert dat zijn banden met België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich mee kan brengen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die kunnen staven dat zijn sociale banden zodanig hecht zouden zijn of dat er sprake zou zijn van enige vorm van afhankelijkheid dat een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft verzoeker een reeks bewijzen van tewerkstelling alsmede bewijzen van taalcursussen neergelegd. Hieruit blijkt dat hij dagelijks in contact was met zowel klasgenoten als werkgenoten.

Verzoeker heeft geen ogenblik onbenut gelaten om te werken. Zijn werkgever en zijn werkgenoten waren tevreden over zijn werk en zijn integratie.

Het loutere feit dat verzoeker geen aparte aanbevelingsbrieven heeft neergelegd is niet voldoende om te stellen dat er geen bewijs van sociale banden werd neergelegd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij met alle belangrijke elementen van het dossier geen rekening heeft gehouden.

Gelet op het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd werd.

Gelet op al het voorgaande dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig

moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is. Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen 30 dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten omdat hij “niet in het bezit (is) van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij zich op wettige wijze op het Belgische grondgebied mag bevinden”. Ook blijkt uit de motieven van deze beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoeker had ingeroepen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Over de banden die verzoeker had ingeroepen met België en het Belgische volk wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat zijn banden met België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich mee kan brengen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die kunnen staven dat zijn sociale banden zodanig hecht zouden zijn of dat er sprake zou zijn van enige vorm van afhankelijkheid dat een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België aanging, de gebruikelijke banden overstijgen, en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Nigeria uitgesloten is. Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene zijn zus, mevrouw O. J. (...), verblijft onder meer in Nigeria.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn syntheseseminarie tracht voor te houden, wordt niet gemotiveerd dat het loutere feit dat hij ter staving van zijn sociale banden geen aparte aanbevelingsbrieven heeft neergelegd, doch wel dat hij *“geen bewijzen voor(legt) die kunnen staven dat zijn sociale banden zodanig hecht zouden zijn of dat er sprake zou zijn van enige vorm van afhankelijkheid dat een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn”*. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn syntheseseminarie louter op te merken dat hij *“een reeks bewijzen van tewerkstelling alsmede bewijzen van taalcursussen (heeft) neergelegd”* en dat daaruit *“blijkt dat hij dagelijks in contact was met zowel klasgenoten als werkgenoten”*. Hij toont hiermee niet aan dat in de eerste bestreden beslissing onwettig, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk wordt gemotiveerd dat hij niet aantoont *“dat de banden die hij met België aanging, de gebruikelijke banden overstijgen, en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Nigeria uitgesloten is”*. Ook door erop te wijzen dat hij geen ogenblik onbenut heeft gelaten om te werken en dat zijn werkgever en zijn werkgenoten tevreden waren over zijn werk en zijn integratie toont verzoeker dit niet aan. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd over de bewijzen van tewerkstelling en taalcursussen die verzoeker had neergelegd:

“Voor wat betreft de aangehaalde elementen van integratie, namelijk dat betrokkene sedert zijn aankomst in België zijn best doet om zich goed te integreren zowel via opleidingen als via werk, dat hij een goed sociaal netwerk heeft opgebouwd, dat verklaringen van vrienden en kennissen getuigen van zijn grote sociale waarden en zijn respect voor de normen en waarden van deze samenleving, dat hij zijn best doet om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij Nederlandse les volgt, dat hij Engels spreekt, dat hij een schoolattest voorlegt waaruit blijkt dat hij de Franse taal heeft geleerd, dat hij werkwilgig is en dat hij loonfiches en individuele rekeningen voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Dat mensen na een tijdje geïntegreerd raken in een land en mensen leren kennen, betekent niet dat ze tijdelijk niet meer terug kunnen keren naar het herkomstland. Integratie en terugkeer zijn twee verschillende processen die elkaar niet uitsluiten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen opbouwde met de Belgische gemeenschap waarin hij sinds 2021 verblijft die dermate intens zouden zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.”

Uit deze motieven, die in de syntheseseminarie volledig ongemoeid worden gelaten, blijkt dat ook rekening werd gehouden met de bewijzen van tewerkstelling en taalcursussen die verzoeker in de loop van de administratieve procedure had neergelegd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij tracht voor te houden dat niet met alle belangrijke elementen van het dossier rekening werd gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn synthesememorie geen grieven ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN